

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 008374 12 U
Sarajevo, 26.12.2013.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović kao predsjednika vijeća, Esada Fejzagića i Šahbaza Džihanovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Razije Behlulović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „CRUMB GROUP“ d.o.o. Brčko, koga zastupa punomoćnik Ognjen S. Avlijaš, advokat iz Bijeljine, protiv rješenja broj:05-26-2-028-92-II/10 od 17.11.2011.godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari zloupotrebe dominantnog položaja, na nejavnoj sjednici održanoj dana 26.12.2013. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e:

Pobijanim rješenjem Konkurencijsko vijeće BiH je utvrdilo da je zahtjev tužitelja u pogledu postojanja zabranjenog sporazuma iz člana 4. stav (1), tačka d), Zakona o konkurenciji od strane privrednog subjekta Telekomunikacije R. Srpske a.d. Banja Luka, neosnovan i isti je odbijen.

Protiv ovog rješenja tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora iz razloga predviđenih u članu 11. stav 1. tačka 1., 3. i 4. Zakona o upravnim sporovima BiH. U tužbi detaljno obrazlaže postupak vođen pred Konkurencijskim vijećem, smatrajući da je privredni subjekt „Telekomunikacije R. S.“ Zaključio zabranjeni sporazum iz člana 4. stav 1. tačka d) Zakona o konkurenciji BiH. U tužbi se dalje navodi da je sa privrednim društvom „Telrad“ d.o.o. Bijeljina kao mrežnim operaterom ispunjavao sve tehničke uslove za uspostavljanje interkonekcije sa privrednim društvom „Telekomunikacije R.S.“, kao i da je Regulatorna agencija za komunikacije potvrdila da mrežni operater „Telrad“, temeljem odredbi člana 2. i 3. Pravila o interkonekciji, uz ovlaštenje tužitelja može potpisati ugovor o interkonekciji. Nadalje se navodi da je „Telrad“ kompletirani zahtjev za uspostavljanje interkonekcije podnio privrednom društvu „Telekomunikacije R.S.“ dana 07.11.2006. godine, te da je taj privredni subjekt odredio termin pregovora za 11.12.2006. godine, iako je bio obavezan to učiniti u roku od 20 radnih dana, od prijema kompletnog zahtjeva. Tužitelj je na održanom sastanku informisan da „Telekomunikacije R.S.“ nemaju

formirane cijene za traženu vrstu usluge, te da se vrše pripreme za sačinjavanje ugovora i prijedlog cijenovnika, s obzirom da su u toku radovi na adaptaciji prostorija namjenjenih za kolokaciju opreme novih operatera. Tužitelj nadalje tvrdi da su „Telekomunikacije R.S.“ 10.06.2006. godine potpisale ugovor o interkonekciji sa privrednim subjektom „Aneks“ d.o.o. Banja Luka, koji je posjedovao istu dozvolu kao i tužitelj, uz napomenu da je sve to uradjeno u roku od 3 mjeseca, od dana kada je „Aneks“ d.o.o. Banja Luka pribavio licencu. Tužitelj smatra da je na ovaj način ciljano doveden u podređen tržišni položaj. U tužbi se dalje ističe da je tužitelj ispunio sve formalne uslove za zaključenje ugovora o interkonekciji i podsjeća da je prema Pravilu broj 16/2002, za postizanje dogovora o uslovima ugovora propisan rok od 90 dana, od dana početka pregovora, te da je taj rok istekao 07.02.2007. godine. O prekoračenju roka tužitelj je pismeno obavjestio RAK, na što nije dobio odgovor. Nadalje se u tužbi navodi da je „Telrad“ 18.04.2007. godine, pismeno urgirao kod „Telekomunikacija R.S.“, da se predmetni ugovor zaključi, na šta je dobio odgovor kako su se ponovo obratili RAK-u, u vezi ovog spornog pitanja i mogućnosti prenosa prava za potpisivanje ugovora o interkonekciji sa tužitelja na privredno društvo „Telrad“. Nakon ovog odgovora, tužitelj je 10.07.2007. godine podnio zahtjev za uspostavljanje interkonekcije direktno privrednom društvu „Telekomunikacije R.S.“, nakon čega je 27.08.2007. godine, i zaključen ugovor o interkonekciji.

Tužitelj posebno ističe da je tokom trajanja cjelokupnog postupka sve do zaključenja ugovora, drugi pravni subjekt, „Aneks“ d.o.o. Banja Luka, punih devet mjeseci vršio usluge po osnovu blagovremeno potpisanog ugovora o interkonekciji. Tužitelj naglašava da tokom cijelog trajanja postupka tuženo konkurencijsko vijeće nije dalo odgovor na ključno pitanje, pod kojim uslovima i za koje vrijeme je „Aneks“ d.o.o. Banja Luka zaključio ugovor o interkonekciji, te koliko je E1 vodova u periodu u kojem su trajali pregovori sa tužiteljem dodijeljeno tom privrednom društvu. Takođe, se tužbom ukazuje da se u pobijanom rješenju ne odgovara na žalbeni prigovor tužitelja u vezi s istaknutom činjenicom da je početkom 2009. godine, u istoj prostorji i na istom mjestu, predmetne vodove za koje je su „Telekomunikacije R.S.“, tvrdile da ih nema iz tehničkih razloga, dodjelio privrednom društvu „AKT.ONLINE“ d.o.o, pri tome se ne obazirući da su zaprimili stariji zahtjev tužitelja za dodjelu istih tih vodova.

Opisanim radnjama, posebno uskraćivanjem da se tužitelj „Crumb group“ bavi poslovima terminacije, „Telekom R.S“ je, prema navodima tužbe, spriječio razvoj firme tužitelja i onemogućio mu značajnu zaradu na tržištu.

Tužitelj smatra da navedeni postupci „Telekoma“ R.S-a, predstavljaju kršenje člana 4. stav 1. tačka d), Zakona o konkurenciji BiH, odnosno da po svojoj suštini i posljedicama ispunjavaju uslove da budu okarakterisani kao zabranjeni sporazumi, predviđeni citiranim članovima Zakona o konkurenciji BiH.

Tužitelj osim izloženog ukazuje da je tokom postupka ulagao i procesne prigovore, budući da je blagovremeno podnio zahtjev za izuzeće jednog od članova Konkurencijskog vijeća BiH, iz razloga predviđenih članom 35. stav 1. tačka 2., u vezi sa članom 37. Zakona o upravnom postupku BiH.

Tuženi je ovaj zahtjev odbio zaključkom, s obrazloženjem da Zakon o konkurenciji ne poznaje institut izuzeća, te zbog toga što bi, zbog načina rada i odlučivanja Konkurencijskog vijeća utvrdjenog tim zakonom, izuzećem jednog člana vijeća kvalitet rada bio upitan, a sa izostankom još jednog člana u odlučivanju rad u cjelosti onemogućen.

Na kraju tužitelj predlaže da tužbu uvaži i donese presudu kojom će poništiti rješenje Konkurencijskog vijeća broj 05-26-2-028-92-II/10 od 17.11.2011. godine, i predmet vrati na ponovno rješavanje sa uputama na koji način će postupak iznova teći i koje elemente novo rješenje mora sadržavati.

U dogovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa ove upravne stvari proizlazi da je Konkurencijsko vijeće BiH, odbilo zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na postojanje zabranjenog sporazuma u smislu člana 4. stav 1. tačka d). Zakona o konkurenciji BiH, od strane privrednog društva „Telekomunikacije R.S“ a.d. Banja Luka, koji se odnosi na zaključenje ugovora o kolokaciji sa privrednim subjektom „Aneks“ d.o.o. Banja Luka. Iz obrazloženja pobijanog rješenja evidentno je da tuženi smatra kako je sporni ugovor o interkonekciji i ugovor o kolokaciji koji je koje je privredno društvo „Telekomunikacije R. S.“ zaključilo sa firmom „Aneks“ d.o.o. ne sadrži ključni element iz člana 4. Zakona o konkurenciji BiH, dakle da cilj i posljedica ovih ugovora nije sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije, već se radi o ugovorima putem koji privredni subjekt Telekomunikacije RS pruža navedene usluge. Nadalje se u osporenom aktu tuženog ističe da su navodi tužitelja, kako se u konkretnom slučaju radi o interkonekciji, a ne o kolokaciji, netačni i pravno irelevantni. Naime, tuženi smatra da je ovo pitanje potpuno irelevantno budući da oba navedena ugovora ne sadrže bitni zakonski element iz člana 4. Zakona o konkurenciji BiH. U pogledu procesnog prigovora koji se tiče zahtjeva za izuzeće člana Konkurencijskog vijeća, tuženi obrazlaže odluku kojim je odbijen ovaj zahtjev na način da Zakon o konkurenciji ne poznaje institut izuzeća, te da bi se na taj način znatno otežao ili onemogućio proces odlučivanja, a da zakonom takodje nije predviđena mogućnost biranja rezervnog člana Konkurencijskog vijeća.

Ovakvo pravno stanovište tužene u cjelosti prihvata i ovo vijeće kao i obrazloženje prezentirano u pobijanom rješenju koje sud cijeni valjanim, potpunim i relevantnim. Naime, odredbe člana 4. Zakona o konkurenciji koji definišu pojam zabranjenog sporazuma glase:

Član 4.

(1) „Zabranjeni su sporazumi, ugovori, pojedine odredbe sporazuma ili ugovora, zajednička djelovanja, izričiti i prešutni dogovori privrednih subjekata, kao i odluke i drugi akti privrednih subjekata koji za cilj i posljedicu imaju sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije na relevantnom tržištu, a koji se odnose na:

- a) direktno ili indirektno utvrđivanje kupovnih i prodajnih cijena ili bilo kojih drugih trgovinskih uslova;*
- b) ograničavanje i kontrolu proizvodnje, tržišta, tehničkog razvoja ili ulaganja;*
- c) podjelu tržišta ili izvora snabdijevanja;*
- d) primjenu različitih uslova za identične transakcije s drugim privrednim subjektima, dovodeći ih u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju;*
- e) zaključivanje takvih sporazuma kojima se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi s predmetom sporazuma.*

(2) Sporazumi zabranjeni u skladu sa stavom (1) ovog člana su ništavni.

(3) Sporazumi iz stava (1) ovog člana nisu zabranjeni ako doprinose unaprjeđenju proizvodnje ili distribucije robe i/ili usluga unutar Bosne i Hercegovine, ili promociji

tehničkog i ekonomskog razvoja, pri čemu potrošačima omogućavaju pravičan udio koristi koja iz njih proizilazi, a koji:

- a) nameću samo ograničenja neophodna za postizanje ciljeva;
- b) ne omogućavaju isključivanje konkurencije u bitnom dijelu predmetnih proizvoda ili usluga.“

Iz ovako precizno definisane odredbe koja definiše pojam zabranjenog sporazuma ili ugovora, nedvosmisleno proizilazi da cilj i posljedica takvih ugovora moraju biti sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije, što ugovor o interkonekciji zaključen sa privrednim društvom „Aneks“ d.o.o. očigledno nije. Ni jedna odredba tog ugovora ne odnosi se, niti može biti podvedena pod definiciju zabranjenog ugovora. Činjenica da je ugovor o interkonekciji koji je privredno društvo „Telekomunikacije RS“; zaključilo sa firmom „Aneks“ d.o.o. u kratkom roku, a po zahtjevu koji je podnesen znatno kasnije od zahtjeva tužitelja, ne može biti osnov za tvrdnju da se u ovoj situaciji radi o zabranjenom sporazumu ili ugovoru.

U pogledu procesnih prigovora tužitelja koji se odnose na zahtjev za izuzeće člana Konkurencijskog vijeća, pozivajući se na odgovarajuće odredbe Zakona o upravnom postupku BiH, iz spisa predmeta je vidljivo da je tužiteljev zahtjev za izuzeće odbijen posebnim zaključkom. S obzirom da tužitelj nije koristio redovni pravni lijek-žalbu na zaključak, koja je u ovom slučaju dopuštena, to ne postoje procesne pretpostavke da se o ovom tužbenom prigovoru rješava u upravnom sporu.

Imajući u vidu izloženo, ovaj sud nalazi da se osporeno rješenje zasniva na pravilno utvđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, za šta je tuženi organ dao valjano obrazloženje, iz kojih razloga je tužba tužitelja neosnovana, pa je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR:

Razija Behlulović

